

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΑΣΕ

Ὁ Νοέμβρης μπήκε μὲ τὴν καλλίτερή του ντυμασιά. Ὅσοι βρεθήκαμε στὸ ὑπαίθρο ξεχαστήκαμε κυττάζοντάς τον μὲ τὸ χαμόγελο ποῦ μᾶς ὑποδεχότανε.

Πόσες ἀλήθεια Κυριακὲς εὐχάριστες μᾶς χάρισε καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ γυρίζουμε στὰ σπήτια μας τὸ βράδυ ἐνθουσιασμένοι καὶ περιμένοντες μ' ἀνυπομονησία πότε νὰ ξαναβροῦμε εὐκαιρία γιὰ νὰ ξαναπεταχτοῦμε στὴ χαρὰ τοῦ ὑπαίθρου.

Τὶ νὰ πρωτοσυγκρατήση κανεὶς ἀπ' τὶς ὁμορφιὲς τῶν ἐκδρομῶν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ.

ΣΤΟ ΜΠΕΛΕΤΣΙ

Πόση ποικιλία ἀλήθεια. Ἐκεῖ ποῦ περπατᾶς τὸ ἤσυχο ἀνηφορικὸ μονοπάτι ἀφίνοντας πίσω σου τὰ Κιουῦρκα μὲ τὴ λίμνη τοῦ Μαραθῶνα στὸ βάθος, σιγὰ—σιγὰ βρίσκεσαι στὶς ὑπωρεῖες τοῦ Μπελέτσιου ποῦ θαρρεῖς ὅπως τὸ βλέπεις ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ ἐντελῶς ξεκούραστα θὰ βρεθῆς ἀπάνω. Πόσο ὁμως γελίεσαι ὅταν ἀρχίζεις ν' ἀνεβαίνεις. Στὰ τελευταῖα λίγα βήματά σου γιὰ τὴν κορφὴ συναντᾶς τὴν μεγαλείτερη δυσκολία. Γι' ν' ἀνεβῆς πρέπει νὰ χρησιμοποιῆς καὶ τὰ τέσσαρα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ τσακιστῆς. Καὶ ὁμως ἂν καὶ ἀγκομαχᾷς σ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα σου βήματα, πόση εὐχαρίστησι νοιώθεις σ' ἂν βρεθῆς ἀπάνω. Φτάσαμε τέλος πάντων στὴν κορφὴ μετὰ ἀγκομαχητὸ 1)2 ὥρας. Δὲ χαρήκαμε ὁμως τὸ ὕψος ποῦ βρισκόμαστε γιὰτὶ μᾶς τριγυρίζανε σύννεφα, καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ διακρίνουμε σὲ μεγάλη ἀπόστασι.

ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΚΛΕΙΣΤΩΝ

Ἄν καὶ ἡ ἀπόστασις ἀπ' τὴ Χασιά δὲν εἶναι μεγάλη ἐν τούτοις πόσο ἐνθουσιασμὸ σοῦ φέρνει τὸ ἰδιότροπο κατασκευάσμα τῆς φύσεως αὐτῆς τῆς περιοχῆς. Περπατῶντας διαβαίνεις ἀπ' τὸ μονοπάτι ποῦ συναντᾶει λόφους γιομισμένους ἀπὸ πεῦκα μυρωδάτα, ἀπὸ βουνὰ γυμνά, λὲς κ' ἔχει κάθε βλάστησί τους πεταχθῆ μακριὰ ἀπ' τὸ μάλωμα ποῦ κάνει ὁ βορριᾶς μαζύ τους, ἀπὸ χαράδρες ποὺ σχηματίζουνε ρεμματιὲς καὶ ποῦ μέσα τους κυλάει νερὸ δροσᾶτο ποὺ κατεβαίνει ἀπ' εἰς διάφορες κορφὲς τῆς Πάρνηθας. Σὲ πολλὰ σημεῖα βρίσκεις ἀρκετὸ νερὸ, καὶ σὲ ἄλλα τὸ νερὸ τρέχει σταλαγματιὰ, σταλαγματιὰ σὰν δάκρυ.

Τὶ ἰδιότροποι χρωματισμοὶ δένδρων καὶ ἀγριολουλουδιῶν εἶναι αὐτοὶ ποὺ συναντᾶμε στὸ πέρασμά μας. Τὸ μάτι ἀπ' τὴ μεγάλη ποικιλία ζαλίζεται.

Σ' ἂν φτάσαμε στὴ Μονὴ Κλειστῶν μιὰ ὁμάδα ἀπ' τοὺς ἐκδρομεῖς μας ἀχόρταγη ἀπ' τὴν ὁμορφιά τῆς φύσεως τράβηξε τὸ δρόμο της γιὰ τὸ Φρούριο Φυλῆς (παρὰ τὸ πρόγραμμα) γιὰ ν' ἀποθαυμάση ὅσες μπορεῖ περισσότερες φυσικὲς καλλονές.

Τὸ φρούριο τῆς φυλῆς, παλῆ ἱστορικό, κτισμένο τρεῖς τέσσερις αἰῶνες π. Χ. κρατάει ἀκόμα γιὰ νὰ μιλήῃ γιὰ τὴ δρᾶσι του. Ἀλήθεια αὐτοὶ ποὺ τὸ κατασκεύασαν ἐκτὸς ἀπ' τὴ στρατηγική του ἀξία θέλησαν νὰ παρουσιάξῃ καὶ κάποια ξεκουρασιά στοὺς ὑπερασπιστῆς του, κατὰ τὶς ὥρες ποῦ δὲ θάχουν νὰ κάμουν μὲ πολεμικὲς ἀσχολίες, γι' αὐτὸ ἀπ' τὸ ὕψος του διακρίνει κατακάθαρα στὸ βάθος τὴν Ἀθήνα, καὶ τριγύρω του διάφορους λόφους κεντημένους ἀπ' ὄμορφα πεῦκα. Πειὸ πέρα βρίσκεται μιὰ μεγάλη βρῦσι (σὲ ὕψος 700 μ.) τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἀπ' τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ἐπαιρναν νερὸ οἱ ὑπερασπισταὶ τῶν Ἀθηνῶν ποῦ βρισκόνταν στὸ Φρούριο.

ΣΤΟΝ ΕΥΖΩΝΑ

Ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ Παγκράτι καμμιὰ πενηνταριά, καὶ ἀκολουθῶντας τὸ ἀριστερὰ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου μονοπάτι σὲ μιὰ ὥρα περίπου βρεθῆκαμε στ' Ἀστέρι κατ' εὐθειαν. Ἀπ' ἐκεῖ μιὰ ὁμὰς καμμιὰ δεκαριά περίπου (παρὰ τὸ πρόγραμμα ποῦ δὲν ἔγραφε κορφὴ) πήγαμε στὸν Τσολιᾶ τοῦ Τρελλοῦ γιὰ ν' ἀποθαυμάσουμε τὴν ὠραία θεά. Μετὰ πορεία μιᾶς ὥρας κι' ἐνὸς τετάρτου βρεθῆκαμε στὴ κορφή. Τὴ θεά! Κάτω στὰ πόδια σου ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ἔχεις ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὰ περὶχωρά της, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ὅλα τὰ χωριά τῶν Μεσογείων. Στὸ βάθος διακρίνεται ἡ Πεντέλη, ἀριστερὰ της ἡ Πάρνησ πειὸ πέρα ἀκόμα ὁ Ἐλικῶν, πιὸ κεῖ ἡ Σαλαμίς, ἡ Αἴγινα, ἀριστερώτερα ἀκόμα ἡ Βουλιαγμένη. Γυρίζοντας ἀκόμη πειὸ ἀριστερὰ τὸ Σούνιο. στὸ βάθος τὰ νησιά τῶν Κυκλάδων, ἡ Εὐβοία κλπ. Πῶς ἐννοιώθαμε ἐκείνη τὴν ὥρα ὅτι ἔχουμε κάποια ὄντοτητα, κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι. Νοιώθαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἱκανοὺς νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τοὺς πειὸ ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Πολὺ σωστὰ κάποιος τῆς παρέας λέει: Τὴ θέλετε βρὲ παιδιά. Ἐδῶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἰσχυρό. Κι' ὅταν τὸν ρώτησε κάποιος γιατί; Ἀπήντησε ὅτι ἂν καὶ γνωρίζω καλὰ νὰ κολυμβῶ ἐν τούτοις πολλὰς φορὲς μοῦ δόθηκε ἀφορμὴ νὰ καταλάβω πῶς δὲν εἴμαστε τίποτε. Γιατὶ κεῖ ποῦ κολυμπᾶς καὶ κάνεις τὸν ἀντρειωμένο ἕνα μικρὸ κυματάκι σὲ κάνει γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὰ χάνεις. Ἐνῶ ἐδῶ τὴ ἀντίθεσι. Ἀναπνέεις βαθειὰ ὅσο μπορείς καὶ βλέπεις ὅλο τὸ κόσμον κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου, χωρὶς κανένα ἄμεσο κίνδυνον. Εἶσαι κυρίαρχος!

Τὴ περίεργον καὶ ἀνεξάντλητον πράγμα ποῦναι ἡ φύσις. Ὅσες φορὲς κι' ἂν ἰδῆς τὰ ἴδια μέρη, ὅσες φορὲς κι' ἂν τὰ περάσῃς, πάντα ἔχουν κάποιον δύναμι μέσα τους ποῦ σὲ μαγνητίζει καὶ σὲ κάνει πάντοτε νὰ ἐνθουσιάζεσαι.

Γιὰ τὰ μέρη ποῦ γράφω παραπάνω μήπως γιὰ πρώτη φορὰ τ' ἀντίκρουσα; Καὶ ὅμως πόση χαρὰ αἰσθάνθηκα στὸ πέρασμά τους ξανά.

Γιὰ μᾶς ποῦ βρισκόμαστε τὶς ἕξι μέρες τῆς βδομάδας στὴ πόλι, τὸ ὑπαιθρον κάθε Κυριακὴ εἶναι ἀπαραίτητον. Ὅσοι δέ, πείσαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ βγαίνουν κάθε Κυριακὴ ἔξω, καὶ νοιώσαμε τὴ θεία της ἐπίδρασι, ἔχουμε ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ παρακινῶμε τοὺς φίλους μας νὰ συμμεριστοῦν τὴ χαρὰ τοῦ ὑπαιθρου, ποῦχει διπλὴ ὠφέλεια, πρῶτα γιατί ἀναπνέουμε τὸ καθαρὸ ἀέρα, κι' ἔπειτα, γιατί τὸ ὑπαιθρον σκορπάει χαρὰ καὶ μεταβάλλει καὶ τὸν πιὸ δύσθυμον χαρακτῆρα σ' εὐθυμον καὶ εὐχάριστον.